

Dette forslag har dannet baggrund for udformningen af de ændrede regler. Forslaget bygger på følgende hovedprincipper.

1. Det skal være skattemæssigt neutralt, hvorledes den enkelte skatteyder lader sig befordre mellem bolig og arbejdsplads. Derfor foreslås som hovedregel samme fradragsregler for alle.
2. Alle – også bilister – må selv bære udgiften til befordring indenfor en afstand af 10 km mellem bopæl og arbejdsplads.
3. For bilister, der efter de tidligere regler kunne få godkendt befodringsfradrag, og som har en daglig befordring på over 54 km, vil de hidtidige regler i det væsentlige blive opretholdt dog med den generelle modifikation, der følger af punkt 2.

Et forslag, der ændrer bestående regler vil naturligvis betyde en vis omend begrænset omfordeling.

Ved den nærmere udformning af lovforslaget har man søgt at formindske de fordelingsmæssige konsekvenser i forhold til det gældende system så meget som muligt uden samtidig at svække den betydelige administrative forenkling, der er indeholdt i den ændring, som skatteinspektørforeningen har lagt op til.

Der er ikke i forslaget indeholdt en begrænsning vedrørende antallet af daglige befordringer mellem sædvanlig bopæl og arbejdsplads. Det forudsættes imidlertid, at flere daglige befordringer kun giver fradrag, i det omfang også de gældende administrativt fastsatte regler giver fradrag. Flere daglige befordringer skal således være begrundet i arbejds-mæssige hensyn, f.eks. at arbejdsdagen er opdelt i flere arbejdsperioder.

Frdrag gives alene på grundlag af længden af den daglige befordring uden hensyn til, hvorledes befordringen er sket. Det er således uden betydning, om man benytter egen bil, offentlige transportmidler, om flere kører sammen i samme private befodringsmiddel, eller om mere utraditionelle befodringsmidler anvendes.

Når befodringsmidlets art ikke skal være afgørende for fradraget, har man fundet det hensigtsmæssigt at standardisere opgørelsen af afstanden mellem sædvanlig bopæl og arbejdsplads.

Opgørelsen skal således ske på grundlag af »normal transportvej«. Ved normal transportvej forstås den strækning, man efter de givne forhold, hvis man benytter bil, vil benytte udfra en hensyntagen til tidsmæssig forbrug og økonomisk rimelighed.

Denne definition kan åbne mulighed for uoverensstemmelser mellem skatteyderne og ligningsmyndighederne. Det er derfor foreslået, at ministeren for skatter og afgifter kan fastsætte nærmere regler om, hvordan den normale transportvej skal fastlægges.

Opgørelsen af befodringsfradraget skal efter forslaget tage sit udgangspunkt i den daglige befordring. Fradraget skal beregnes efter en af ligningsrådet fastsat kilometertakst, der skal være den samme, uanset hvorledes befordringen sker. Det forudsættes, at ligningsrådet fastsætter kilometertaksten efter de samme principper, som hidtil er lagt til grund ved fastsættelsen af kilometertaksten for kørsel med bil mellem hjem og arbejdsplads. De første 20 km befordring pr. arbejdsdag skal ikke give fradrag.

For de næste 34 km befordring pr. arbejdsdag, beregnes fradraget ved at gange kilometerantallet – udover bundgrænsen på de 20 km – med den af ligningsrådet fastsatte kilometertakst. For befordring herudover, altså udover 54 km, beregnes fradraget med 25 pct. af kilometertaksten.

Skattepligtige, hvis daglige befordring mellem hjem og arbejdsplads overstiger 54 kilometer, og som anvender egen bil til befordringen, kan dog for befordring udover 20 km pr. arbejdsdag foretage fradrag med den kilometertakst, ligningsrådet fastsætter for 1984. Det er en forudsætning herfor, at den skattepligtige opfylder betingelserne efter de hidtil gældende regler for at foretage fradrag for bilkørsel.

Det foreslås endvidere, at ministeren for skatter og afgifter skal kunne fravige de almindelige regler, hvor ganske særlige hensyn til de skattepligtige taler derfor.

4. Administration

Det fremgår af skatteinspektørforeningens forslag, at skatteforvaltningerne bruger en alt for stor del af deres ressourcer på behandling af sager om befodringsfradrag. Det er imidlertid ikke muligt at fremkomme med procentuelle opgørelser dækkende for alle landets kommunale skatteforvaltninger, da sagsmængden svinger meget alt afhængig af, om der f.eks. er tale om en landkommune eller bykommune.

Mængden af befodrings-sager i de kommunale skatteforvaltninger er efter det oplyste stort set uændret igennem de seneste år. Der har dog været en mindre nedgang i antallet af klagesager. Ligningskommissionerne er første klageinstans og eksempelvis kan nævnes, at for indkomståret 1981